

Istoria noastră incomodă

15 iunie 2005

Donald K. Short

Printre multe lucruri care ni s-au spus în legătură cu ceea ce am pierdut la Minneapolis, nici unul nu este mai grav decât condamnarea din Review, 26 august 1890. Următoarea afirmație se afla chiar pe prima pagină, ca să o vadă întreaga lume: "Începând cu întâlnirea de la Minneapolis, am înțeles starea bisericii Laodicea ca niciodată mai înainte. Am auzit condamnarea lui Dumnezeu rostită asupra celor care se simt atât de mulțumiți, care nu își cunosc sărăcia spirituală." Timp de mai mult de treizeci de ani biserica auzise vorbindu-se despre starea ei de încropeală. Dar de data aceasta era altfel. Era "ca niciodată mai înainte."

Este adevărat că marea dezamăgire avusese loc cu aproape o jumătate de secol în urmă, când biserica devenise un trup viu cu un destin divin. În 1890 nu mai erau în viață prea mulți dintre ei și, desigur, odată cu bătrânețea apar și problemele de auz. Dar deseori cei care au probleme de auz cred că ceilalți nu vorbesc clar, suficient de tare sau chiar că nu spun ceva care să merite atenția. Și când trupul ajunge la o sută de ani, pericolul este foarte mare.

Episodul 1888 este o pildă și Dumnezeu ne va proba din nou. Dacă avem idei confuze cu privire la ceea ce s-a întâmplat în trecut, vom repeta greșelile. În ceea ce privește prezentul și viitorul, nici o putere din cer sau de pe pământ nu-i poate ajuta pe cei care refuză să înfrunte cu sinceritate realitatea. Respingerea soliei 1888 a reprezentat un eșec în recunoașterea și aprecierea lucrării Duhului Sfânt și a lui Hristos.

Deoarece faptele din perioada 1888 sunt atât de distorsionate, atitudinea manifestată în prezent este încă lipsită de apreciere și încredere. Suspectăm că solia ne va conduce la fanatism, cu toate că Ellen White a caracterizat-o ca fiind "foarte prețioasă." Ne va mai trimite Domnul mărgăritare ale adevărului atâta timp cât vom rămâne încătușați în acest mod de gândire? Dacă nu vom învăța lecțiile istoriei noastre, va fi imposibil să evităm repetarea ei.

O analiză atentă a atitudinii noastre din prezent ar trebui să ne ajute să înțelegem că îndoiala noastră cu privire la istorie ne face să ne îndoim cu privire la Spiritul Profetic. Istoria 1888 validează lucrarea și solia lui Ellen White așa cum nu o poate face nici un alt episod din

cariera ei. Surzenia noastră la strigătul istoriei ne face și mai incapabili să auzim ceea ce ne spune Martorul Credincios în prezent.

Să presupunem că Cel Neprihănit care i-a înfruntat cu un bici pe conducătorii evreilor în templul din Ierusalim ar apărea astăzi în mijlocul nostru. Vom fi noi capabili, așa inteligenți, informați și sinceri cum ne considerăm, să stăm înaintea Lui cu mai mult curaj decât au stat ei când le-a cerut curățirea templului?

Să presupunem că ar începe să ne probeze cu privire la acele de ce-uri ale dilemelor noastre actuale, lucrarea educațională, medicală și evanghelistică. Am putea noi să auzim ce ne întreabă?